

РЕШЕНИЕ

№ 619

гр. София, 04.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 67 състав, в публично заседание на 18.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жанета Малинова

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4540** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба на И. С. И. от [населено място], ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] предявена чрез адв.В. П. от САК, съдебен адрес [населено място], [улица], № 2, ет.1, кантора № 12 срещу Министерство на вътрешните работи/ МВР/ [населено място],ул.“6-ти септември“ № 29.

С исковата молба се претендира обезщетение за неимуществени вреди в размер на 20 000(двадесет хиляди) лева, изразяващи се в преживени болки и страдания, увреждания на здравето, в резултат на издадена от министъра на вътрешните работи Заповед рег. № К-8641/23.10.2009г., с която на ищеца е наложено дисциплинарно наказание “уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение, отменена с Решение № 7009/11.06.2015г. по адм.дело № 16484/2011г. на Върховен административен съд, Трето отделение. Решението е влязло в сила на 09.07.2015г. Претендира се и законната лихва върху посочената главница, считано от датата на предявяване на исковата молба-02.06.2020г. до окончателното изплащане на главницата.

Върху посочената главница 20 000 лв. се претендира мораторна лихва в размер на 9 947,41 лева, за времето от 09.07.2015г.(влизане в сила на Решение № 7009/11.06.2015г. по адм.дело № 16484/2011г. на ВАС до 01.06.2020г. датата,

предхождаща завеждане на исковата молба в съда.

Ответникът – Министерство на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител юр.Ц. в депозиран писмен отговор и в съдебно заседание оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан. Прави възражение за погасяване правото на предявените искове по давност. Развиват се подробни съображения в тази насока. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на предявените искове, с искане да се отхвърлят.

Доказателствата по делото са писмени. Изслушани са показанията на двама свидетели.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното.

Ищецът е предявил иск с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ в размер на 20 000(двадесет хиляди) лева лева-обезщетение за неимуществени вреди, произтичащи от Заповед рег. № К-8641/23.10. 2009г.издадена от министъра на вътрешните работи, с която му е наложено дисциплинарно наказание “уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение. В мотивите на цитираната заповед е посочено, че наказанието се налага затова, че лицето е привлечено като обвиняем по досъдебно производство М-334/2009г. по описа на СРП, затова, че в съучастие с две граждански лица е извършил грабеж да един чувал цигари от магазин, находящ се в[жк]. Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ е отменена с Решение № 7009/11.06.2015г. по адм.дело № 16484/2011г. на Върховен административен съд, Трето отделение. Решението е влязло в сила на 09.07.2015г.

Със Заповед № 6689/17.09.2015г. ищецът е възстановен на длъжност като държавен служител в СДВР, където продължава да служи и към настоящия момент.

В исковата молба се посочва, че във връзка с образуваното ДП № 2469/09г. по описа на 09 РУ-СДВР, преобразувано в ДП № 121/2009г. по описа на Сл.О при СГП, на 27.07.2009г. в дома на ищеца е извършено претърсване и изземване, привлечен е бил в качеството на обвиняем и задържан за срок от 72 часа. По повдигнатото обвинение ищецът е бил оправдан с влязла в сила присъда по НОХД № 15866/2012г. по описа на СРС, 14-ти състав.

Ищецът твърди, че в един продължителен период от време от 11.08.2009г.(датата на временното му отстраняване от длъжност със заповед на министъра на вътрешните работи и образуване на дисциплинарно производство до 17.05.2015г.(датата на възстановяването му на длъжност в СДВР) е останал без работа, от което е изпаднал в продължително стресово състояние, диагностициран с диагноза “депресивно състояние“, което е налагало да търси специализирана медицинска и психиатрична помощ, включително и стационарно лечение. На 14.09.2009г. е постъпил в „Пета многопрофилна болница за активно лечение“- С., където е лекуван стационарно в продължение на 7 дни, с диагноза“Ц...“. За времето от 18.12.2009г. до 23.12.2009г. също е лекуван стационарно в „Пета многопрофилна болница за активно лечение“-С., с диагноза “Увреждане на лумбосакрални коренчета...“

Ищецът твърди, че вследствие на незаконосъобразното му уволнение от министъра на вътрешните работи, в продължение на дълъг период от време-повече от шест години е преживял болки и страдания-нервност от безсъние и главоболие, чувствал се е потиснат, изолирал се е от близки и приятели; сринал се е психически от

публикациите във в-к “24 часа“(публикация в бр.205 от 29.07.2009г.) на статия в заглавната страница, в която са били изписани имената му и коментар относно неоснователно повдигнатото му обвинение), което е довело до уронване честта и достойнството му пред неговите близки, познати и колеги, чувствал се е засегнат от техните коментари, че е станал “медийна звезда“.

Твърдените от ищеца факти и обстоятелства се установяват от приложените към исковата молба писмени доказателства, описани по опис и приети от съда като доказателства по делото.

По делото не е спорно и се установява от Заповед рег. № К-8641/23.10.2009г., издадена от министъра на вътрешните работи, че на ищеца е наложено дисциплинарно наказание “уволнение“. С Решение № 7009/11.06.2015г. постановено по адм.дело № 16484/2011г. по описа на Върховен административен съд на Република България, Трето отделение е отменена, като незаконосъобразна Заповед рег. № К-8641/23.10.2009г., издадена от министъра на вътрешните работи, с която на ищеца е наложено дисциплинарно наказание “уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение. Решението по цитираното дело на ВАС е влязло в сила на 09.07.2015г., видно от отбелязването върху него.

От приложените към исковата молба болнични листа от 14.09.2009г., епикриза от 14.09.2009г. на V-та МБАЛ-С. се установява, че ищецът е бил на стационарно лечение с диагноза „Ц. хем“. Издадени му е болничен лист с тази диагноза за 30 дни, болничен лист за временна неработоспособност от ЛКК с диагноза “депресивен епизод-умерено тежък“, за времето от 19.10.2009г. до 18.11.2009г.; от 18.11.2009г. до 18.12.2009г.; от 25.01.2010г. до 27.02.2010г.; от 27.02.2010г. до 29.03.2010г.; от 29.03.2010г. до 08.04.2010г. със същата диагноза.

По искане на ищеца са допуснати и разпитани двама свидетели-В. Б. П. и В. А. Т.. Посочените свидетели установяват, че са колеги на ищеца и са работили заедно в 09 РУ-СДВР, сектор“Икономическа полиция“, като ищецът е бил уволнен през 2009г. Свидетелите установяват, че след уволнението ищецът е изпаднал в депресия, унил, станал е по-затворен, бил е потиснат и депресиран. Свидетелите установяват, че ищецът е лежал на два пъти в болнично заведение, вследствие на преживения стрес от дисциплинарното му уволнение от системата на МВР. Свидетелите установяват, че срещу ищеца е било образувано досъдебно производство за грабеж, образувано наказателно дело от общ характер, за което е имало публикации във в-к “24 часа“, бил е оправдан от съда и впоследствие възстановен на работа в системата на МВР. Съдът кредитира и показанията на свидетелите, като логични, последователни, безпристрастни и съответстващи на приобщените по делото писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Исковата молба е предявена от надлежна страна, с доказана процесуална легитимация и срещу надлежен ответник – СДВР, с оглед на което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА. Разгледана по същество е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

Предявеният иск за неимуществени вреди в размер на 20 000 лева е с правно основание чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ, вр. чл. 203 и сл. от АПК.

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ „държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на

административна дейност“.

За да бъде ангажирана отговорността на държавата на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва ищецът да установи по безспорен и категоричен начин наличието на следните кумулативно изискуеми предпоставки, а именно: 1.незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред относно актовете, а в случаи на претендирани вреди от незаконосъобразни действия/ бездействия, незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение; 2.настъпили вреди и 3.наличие на пряка причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт или твърдените незаконосъобразни действия и/ или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Посочените предпоставки следва да се установят кумулативно/ едновременно, като липсата на която и да е от тях е пречка да се реализира отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Доказателствената тежест за установяване предпоставките за реализиране отговорността по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ е на ищеца, по аргумент от разпоредбата на чл. 154, ал.1 от ГПК, във вр. чл.144 от АПК, съгласно която всяка страна следва да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. С определение № 4561 от 23.06.2020г. съдът е указал на ищеца доказателствената тежест в процеса.

С оглед установената фактическа обстановка, посочена по-горе и на база събраните доказателства, настоящият състав приема, че са налице посочените по-горе кумулативно изискуеми предпоставки за възникване на отговорността на ответника по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, а именно: налице е отменен незаконосъобразен акт-Заповед рег. № К-8641/23.10.2009г., издадена от министъра на вътрешните работи, с която на ищеца е наложено дисциплинарно наказание “уволнение“, отменена с Решение № 7009/11.06.2015г. постановено по адм.дело № 16484/2011г. по описа на Върховен административен съд на Република България, Трето отделение, което е влязло в сила на 09.07.2015г.

Съдът приема, че в резултат на издадената незаконосъобразна заповед за налагане на дисциплинарно наказание “уволнение“, ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в преживян стрес, притеснения, депресия, унилоост, потиснатост от факта на дисциплинарното му уволнение от системата на МВР. След уволнението ищецът е страдал от депривен синдром, ползвал е продължителен болничен отпуск във връзка с тази диагноза, което се установява от приложените болнични листа, а така също и от показанията на разпитаните по делото свидетели.

Съдът приема, че е налице и пряка причинна връзка между отменената като незаконосъобразна заповед за дисциплинарно уволнение и претърпяните от ищеца неимуществени вреди, при което са изпълнени кумулативните предпоставки по чл.1, ал.1от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на ответника, на това основание.

Неимуществените вреди, изразяващи се в преживени болки, душевни страдания, накърнено достойнство и др. не могат да бъдат определени с абсолютна точност и не съществува методика за определяне на техния размер.Съгласно разпоредбата на чл. 52 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), обезщетението за неимуществени вреди се присъждат от съда по справедливост. Отчитайки цитираната разпоредба, както и общоприетите критерии за справедливост в съдебната практика, а от друга страна вида, характера, интензитета, периода от време през който ищецът е търпял негативните последици от незаконосъобразното му дисциплинарно уволнение, настоящият състав приема сумата от 2500(две хиляди и петстотин) лева като

справедлив размер на обезщетение за претърпените неимуществени вреди. При определяне на този размер Съдът отчита преживените от ищеца болки и страдания(описани по-горе), произтичащи от незаконосъобразната заповед за дисциплинарно наказание “уволнение“, издадена от министъра на вътрешните работи, отменена с решение № 7009/11.06.2015г. постановено по адм.дело № 16484/2011г. по описа на Върховен административен съд на Република България, Трето отделение, влязло в сила на 09.07.2015г. Върху сумата от 2500 лева следва да се присъди законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда(02.06.2020г.) до окончателното изплащане на присъдената сума.

Преживените от ищеца неимуществени вреди в резултат на образуваното срещу него досъдебно производство, задържане за срок от 72 часа с Постановление от 28.07.2009г. и воденото срещу него дело от общ характер, предмет на н.ох.д. № 15866/2012г. по описа на Софийски районен съд по повдигнато обвинение за престъпление по чл.198, ал.1,пр.2, вр. чл.20, ал.2 от НК, по което обвинение е бил оправдан с влязла в сила присъда по същото дело, в това число и преживени болки и страдания от публикации в пресата по образуваното досъдебно и съдебно производство от общ характер, не се включват в оценката на съда за размера на претърпените неимуществени вреди, тъй като същите не влизат в обхвата на обезщетение по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, във вр. чл. 203, ал.1 от АПК. Преживените неимуществени вреди от незаконосъобразни действия, актове на Прокуратурата подлежат на обезщетение по реда на чл.2 от ЗОДОВ, като настоящото производство няма такъв характер и предмет,при които посочените неимуществени вреди от незаконосъобразно обвинение в извършено престъпление от общ характер, не подлежат на оценка от административния съд в настоящото производство.

Искането на ищеца за заплащане на мораторна лихва върху главницата, за периода от 09.07.2015г. до завеждане на исковата молба в съда- 02.06.2020г. в размер на 9 947.41 лева е неоснователно и недоказано. Ищецът не е доказал с допустими доказателствени средства(при указана доказателствена тежест) размера на претендираните вреди като мораторна лихва, на основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД, поради което искът като неоснователен и недоказан, следва да се отхвърли изцяло в тази част.

Съдът приема за неоснователно становището на ответника за липса на основание за присъждане на обезщетение по реда на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, вр. чл. 203 от АПК, аргументирано с обстоятелството, че на ищеца е изплатено обезщетение по реда на чл. 247, ал.1 от ЗМВР в размера по чл. 239 от ЗМВР, но не повече от шест месеца. В случая няма спор между страните, че ищецът е получил обезщетението по чл. 237, ал.1 от ЗМВР.

Съдът приема, че разпоредбата на чл. 237, ал. 1 ЗМВР е специална по отношение на чл. 1 от ЗОДОВ, но същата не ограничава и не изключва възможността увредените лица да търсят имуществени вреди над предвидените в специалния закон, както и неимуществени вреди, каквито изобщо не са предвидени в специалния закон-чл. 237, ал.1 от ЗМВР.

Съдът отчита и разпоредбата на ал. 6 на чл. 237 от ЗМВР (Нова. ДВ, бр. 60 от 2020 г. в сила от 07.07.2020г.), съгласно която в случаите на отстраняване от длъжност по реда на Наказателно-процесуалния кодекс и по чл. 214, ал. 4, когато наказателното производство спрямо отстранения служител бъде прекратено или той бъде оправдан, или при отпадане на основанието за отстраняването му, държавният служител може да предяви пред съответния съд иск за обезщетение при условията и по реда на Закона

за отговорността на държавата и общините за вреди. Цитираната разпоредба има действие и по заварените правоотношения и е приложима за настоящия случай. По изложените съображения, доводите на ответника за изключване на отговорността му на основание чл. 8, ал.3 от ЗОДОВ, се приемат от съда за неоснователни.

Неоснователна е и становището на ответника, че правото на иск на ищеца е погасено по давност. В случая е приложима петгодишната давност по чл.110 от Закона за задълженията и договорите(ЗЗД), която започва да тече от датата на отмяната на заповедта за наложено на ищеца дисциплинарно наказание“уволнение“, която е 09.07.2015г.(датата на влизане в сила на решение № 7009/11.06.2015г. постановено по адм.дело № 16484/2011г. по описа на Върховен административен съд на Република България, Трето отделение, с което е отменена заповедта за наложено на ищеца дисциплинарно наказание “уволнение“. Съгласно правилата за броене на сроковете по чл. 60, ал.2 от ГПК, вр. чл.144 от АПК, петгодишният срок за предявяване на иска, на ищеца пред съда изтича на 09.07.2020г. Исковата молба е депозирана в АССГ на 02.06.2020г., тоест преди изтичане на петгодишния давностен срок по чл.110 от ЗЗД, с оглед на което доводите на ответника за погасяване правото на иск на ищеца, са неоснователни.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ на ищеца следва да се присъдят и направените по делото разноски, които са в размер на 10.00 лева, както и възнаграждение за един адвокат, съразмерно с уважената част на иска. От приложения договор за правна помощ се установява, че ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение, в брой в размер на 1600.00 лева на адв. В. П., който е осъществил процесуално представителство и защита на ищеца по делото. Съобразно уважената част от иска, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцата сумата в размер на 405.00 лева за адвокатско възнаграждение, съгласно разпоредбата на чл.8, ал.1, т.2 от Наредба №1 от 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и 10.00 лева платена държавна такса или общо разноски в размер 415.00 лева.

На ответника, на основание чл. 10, ал.4 от ЗОДОВ следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт, осъществил процесуално представителство, в размерите по чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 100 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 203 от АПК, във вр. чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град, Първо отделение, 67-ми състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи [населено място],ул.“6-ти септември“ № 29 да заплати на И. С. И. от [населено

място], ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата 2500 (две хиляда и петстотин)лева неимуществени вреди от незаконосъобразна Заповед рег. № К-8641/23.10.2009г., издадена от министъра на вътрешните работи, с която му е наложено дисциплинарно наказание “уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение, отменена с Решение № 7009/11.06.2015г. по адм.дело № 16484/2011г. на Върховен административен съд, Трето отделение, влязло в сила на 09.07.2015г., ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба-02.06.2020г. до окончателното изплащане на сумата, като ОТХВЪРЛЯ предявения иск за неимуществени вреди, за сумата над 2500лв. до 20 000 лева, като неоснователен и недоказан.

ОТХВЪРЛЯ изцяло предявения иск от И. С. И. от [населено място], ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Министерство на вътрешните работи [населено място],ул.“6-ти септември“ № 29 за заплащане на мораторна лихва в размер на **9 947,41 лева**, за времето от 09.07.2015г. до 01.06.2020г.като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи [населено място],ул.“6-ти септември“ № 29 да заплати на И. С. И. от [населено място], ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата 415.00 (четиристотин и петнадесет) лева разноски по делото.

ОСЪЖДА И. С. И. от [населено място], ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Министерство на вътрешните работи [населено място],ул.“6-ти септември“ № 29 разноски за юристконсултско възнаграждение в размер на 100.00(сто лева).

Решението може да се обжалва с касационна жалба чрез Административен съд София-град до Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ :